

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όταν έφτασε στο σπίτι, μιά ηλικιωμένη υπηρέτρια ήταν κάτω στην εξώπορτα και την περίμενε άνησυχη. Ή εξαδέλφη της είχε άνησυχήσει πολύ, γιά την όλοήμερη σχεδόν άπουσία της, και την υποδέχτηκε με επίπληξεις αυστηρές. Παράξενο, όμως: Ή Σουζέτ δέν θυώσε καθόλου, γιά τήν δριμύτητα τών επίπληξεων αυτών!... Έθλεγε κανένας, ότι ήταν τόσο εύτυχημένη—έκείνη τή στιγμή—ώστε στην ψυχή της δέν χωρούσε ό θυμός ή ή κακία!

Χαμογελαστή διαρκώς, άκουγε άφωνη τίς επίπληξεις τής Ίσαυρίνας, κατενθουσιωμένη γιά τό ένδιαφέρον εκείνη και τήν έπιασε άπ' τό μπράτσο με στοργή, τήν άκολουθήσε χαμογελώντας άκόμη. Ρώτησε μ' ένδιαφέρον γιά τήν ύγεια τού Σουζόν, κ' ή Ίσαυρίνα τήν πληροφορήσε χαρούμενη ότι ό παπαγάλος ήταν εύτυχώς καλά, τώρα.

Κάθισαν στό τραπέζι, νά δείτηνόν.

—Μά καλά, άφού δελτιώθηκε ή ύγεια του, γιάτί δέν ήρθε στό τραπέζι κ' ό παπαγάλος; ρώτησε ή Σουζέτ, θέλοντας τήν άπουσία του φτερωτού όμοτραπέζου των άπ' τή συνηθισμένη του θέσι.

—Ναι, μά κάνει δίαιτα άκόμη! έξήγησε με άφέλεια ή Ίσαυρίνα, κατενθουσιωμένη γιά τό ένδιαφέρον πρós τό έννοούμενό της πουλί. Μου έπικαν νά του δίνω κανασούρι, γιά δυό-τρεις ήμέρες... Κι' έπειδή είνε λαίμαργος ό Σουζόν—τόν ζέρισε δά!—θά μάς ξεκουφαινε στό τραπέζι... Θά ζητούσε έπίμονα, νά φάη άπ' τά φαγητά μας!

Ή Σουζέτ γέλασε με τήν καρδιά της, και τό δειπνο τους τελείωσε μ' εύθυμια.

Πρίν κοιμηθούν ύστερα, έπαίξαν μαζί μιά παρτίδα εντάμιας. Άσπρημένη ή Σουζέτ, κρύβοντας όμως τήν άφηρημάδα της με προσποιητό ένδιαφέρον πρós τό παιχνίδι, έγασε. Ή Ίσαυρίνα ένθουσιώστηκε γιά τή ν'κη της και καληνύχτισε τή Σουζέτ με διάχυσι.

Ήταν ώρα νά κοιμηθούν πικά. Κ' ή Σουζέτ άποφάσισε ν' άποσυρθη στό δωμάτιό της. Πρίν πλαγιάσει στό κρεβάτι της, τακτοποίησε στην έταξέρας της τά λίγα θιθλιαράκια πού είχε.

—Γιατί;

“Έτσι άναρωτήθηκε κ' ή ίδια σέ μία στιγμή, έκπληκτη γιά τήν άσυχλία της αυτή, στην όποιον μηχανικά καταγινόταν.

Χαμογέλασε όμως άμέσως κ' ήσυχασε: Θυμήθηκε, ότι έπρεπε νά διδάξη άνάγνωσι στό άτίθασο εκείνο παιδάκι, όπως τού είχε ύποσχεθη.

“Άκούς, έκεί!... Σέ τέτοια ηλικία τό καυμένο και νά μ'ην έξηρη τίποτε!... Ά, θά ήταν πολύ περιεργή ή Σουζέτ νά δη, άν ό μικρός Σουέν—ό άπροσδόκητος αυτός μαθητάκος της—θάδειχνε έπιμέλεια κ' άντίληψη στό μάθημά του!...

Και στίς σκέψεις αυτές άπορροφημένη ή Σουζέτ, πλάγιασε νά κοιμηθη. Κοιμήθηκε σχεδόν άμέσως. Δέν είδε άσχημα δνειρα στόν ύπνο της. Άνειρεύτηκε, ότι ήταν παιγκήπισσα. Καί μάλιστα, Ρωσική πριγκίπισσα, όψιλόσωμη, γλωμή, και με λυγερή κορμοστασιά. Δέν λεγόταν πικά Σουζέτ, αλλά Λυβία. Καί καθόταν, λ'εί, κάτω από ένα δεντρόκι, κρατούσα στό χέριό της ένα άλασθητόριο και μάβαντε «άνάγνωσι» σ' έναν μικρό ζωντανό μαθητάκο, ντυμένο με κυνηγετική στολή...

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

“Ή Σουζέτ κ' ό μικρός Σουέν θέλοντουσαν πικά κάθε μέρα. Έμειναν μαζί πολλές ώρες και χώριζαν μούφακα κατά τό θράβυ. Είχαν άρισμένες ώρες γιά τόν περίπατό τους κ' άρισμένες ώρες γιά τό μάθημα.

“Όταν έρχόταν κάθε πρωί ό μικρός, δέν άνέβαινε άπάνω στό σπίτι, αλλά στεκόταν στό δρόμο και κάτω άπ' τό μπαλκόνι. “Έφερνε τή σάλπιγγα στό στόμα του, σάλπιγγε έναν κυνηγετικό «σκοπό» κ' ή Σουζέτ είδοπαύοντα έτσι γιά τήν άφιξη του.

“Έτρεχε τότε στό μπαλκόνι της, έσκυβε και τού φώναζε χαμογελαστή:

—Φτάνει!... Άκουσα!... Άμέσως τώρα, κατεβαίνω!...

Και κατέβαινε, καθημερίζοντας τον.

Πρίν όμως ξεκινήσουν γιά τόν περίπατό τους, τούβριχνε μιά στοργική ματιά κ' ή έπιθεωρούσε τό ντύσιμό του. Συχνά τόν μάλλανε, γιάτί έβλεπε άγκάθια και «κολλητοίδες» στό μαλλιά του.

—Άταγτε! τού έλεγε. Ποιάς ζέρε πού πηδούδες και πού έτρεχες, όσο νά ρθης έδω!

“Ή, τού διάρθωνε τόν στραβοθαλμένο ή κακοδεμένο λαϊμοδέτη του, λέγοντάς του με μητρική αυστηρότητα:

—Άτημέλητε!... Νέος τώσων χρονών τώρα, έπρεπε νάσαι πολύ κοκκέτης!

Κατόπιν έφευγαν γιά τό δάσος. Ή Ίσαυρίνα σπάνια τούς συνάδευε, σ' αυτούς τούς περιπάτους των. Άλλοτε γιάτί θυμόταν τήν ιστορία του έλλεινιο μαθήματος τού παπαγάλου της και θυμόν έναντίον τού μικρού και τού γερακιού του, κ' άλλοτε γιάτί προτιμούσε νά πάη «άμαξάδας» στό κοντινό καζίνο γιά νά παίξη! “Έννοείται όμως, ότι έπαυον πάντα μαζί τήν τόν παπαγάλο, από φόβο κανενός καινούριου κ' άπροσδοκίτου δυστυχήματος...

Ή Σουζέτ κ' ό Σουέν έτσι, γύριζαν σχεδόν πάντα μόνοι τους στό δάσος. Πήγανον δώ κ' έκει, στό άραιότερα τοπία του. “Ό Σουέν τήν μάβαντε νά ψαρεύη, καθώς και νά κυνηγά πουλιά με τό γεράκι, όπως κατά τόν μεσαίωνα.

Σινά-σινά όμως, κατάθωβσε ή Σουζέτ νά τού κόψη τή μανία τού κυνηγιού. Τού έλεγε κάθε λίγο:

—Είνε σκληρό νά σκοτώνονται τά καυμένα τους πτεράκια!... Και λυπάμαι όταν βλέπω τά ματωμένα τους πτερά!...

Κι' έπειδή εκείνη ήθελε νά είνε καλός, ό Σουέν έβασζε δίλα τά δυνατά του γιά νά γίνη. Δέν ξεστόμιζε πικά, θυμωμένα και τραχειά λόγια. Άπόφευγε, έπίσης, ν' άναφέρει τό ύνομα τού πατέρα του. Πάντα του θέβαινα, δείχνονταν γενναίος, ζωηρός, τολμηρός, αλλά είχε γίνει ασχηρόνως τρυφερότερος και καλυτέρος.

“Όταν γύριζαν μαζί στό σπίτι τής Σουζέτ, ό Σουέν καθόταν φρόνιμος και διάβαστο. Κατόπε-πότε, θέβαινα, έξέφυγε τό θέλημα του άπ' τό θέλιο και προσηλυνόταν με κάποια νουσταλγία πρós τό άντικριστό κοντινό θουνο. Άμέσως όμως, πρόφαινε και ξανάσκυβε στό διάβασμά του, πρίν άκούσει άπ' τή Σουζέτ τή συνηθισμένη της επίπληκτική φράσι:

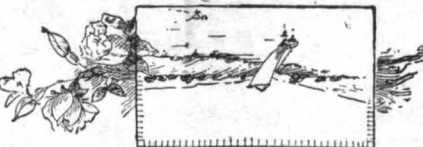
—“Ε, Σουέν!... Μά πού έχεις λοιπόν τόν νού σου, φίλε μου;

“Ήταν πικά ένας καλός μαθητής, μάς πολύ έπιεικούς διδάτο «εκού», Μά πού έχεις πρόσωπό του από ίκανοποίηση, κάθε φορά πού τήν έβλεπε νύναρισμένη άπ' τίς πρόσδους του.

Μιά φορά, τής έπτε:

—Ή μαμά μου δέν πέθανε!... Ή μαμά μου είστε σεις, τώρα!

Ναι, τήν έλεγε «σείς» πικά κ' ή «έου», όπως άλλοτε. Είχε γίνε δειλότερος, πιδ εύγενικός, σά φροσιματά του. Συχνά τή φώναζε και «Αυ-δ'α!» Και τής άρεσε τής Σουζέτ, νά

την ονομάζει έτσι.

Είχε δικαίο ο Σουζέτ, αποκαλώντας την «Λυδία». Ήταν τό νομοία της μητέρας του αυτό. Κ' η Σουζέτ δεν ήταν γι' αυτόν μια σύντροφος ή μια μεγαλύτερη αδελφούλα του. Ήταν ανά μια δεύτερη, μικρή μητερούλα!

Μά κ' η Σουζέτ αισθανόταν τόν έαυτό της εύτυχισμένον: 'Αγαπιόταν από μια καρδιά μικρή κ' υπερήφανη. Κ' η αγάπη αυτή ήταν μια άνακουφιστική βροσιά για τήν πονεμένη ψυχή της! "Όταν έρχόταν τό θράβυ κ' ο Σουζέτ έφευγε θιαστικός—για να μην τόν δείρη ό «Αυλάρχης» μέ τό μαστίγιό του—ή Σουζέτ έβγαине στο μπαλκόνι και τού φώναζε:

—'Ελα χωρίς πάλι, αύριο τό πρωί!
Τι της συνέβαινε λοιπόν;... "Ωστε ήταν εύτυχισμένη;... Τό εφιαλτικό παρελθόν έπαψε να τήν κυνηγά πειά;... "Ωστε στο διάστημα αυτού του έτους, που πέρασε από τό τε, τά έξεχασε όλα ή Σουζέτ;... Και, χάρις σ' εκείνο τό παιδάκι, κατάρθωσαν πάλι τά χείλη της να ξαναγαμογελάσουν;...
—"Όχι!... Δεν είχε ξεχάσει ή Σουζέτ. Μονάχα, είχε καταφέρει να διώξη απ' τή σκέψη της όλη εκείνη τή φρίκη του παρελθόντος...

Ναι!... Η ζωή άνακτούσε πάλι τά δικαιώματά της, άπάνω στο νεαρό κορμί και στη σφρηγηλή ψυχή της τόσο τυραντισμένης—όσο κι' άθάως—αυτής ύπάρξεως. Η φτωχή Σουζέτ άναγεννιόταν πάλι, άνάμεσα στη γελαστή εκείνη πλάσι, και κοντά στο άγνό και πρόσχαρο γέλιο ενός μικρού παιδιού!

Έρχόντουσαν συχνά φορές, κατά τις όποιες ή Σουζέτ κατάρθωνε να συλλογίζεται τόν "Εδμο, χωρίς καμιά δυσάρεσκεια, χωρίς καμιά άγανάκη.

—'Αλλά ποιόν "Εδμο, όμως;
Γιατί, για τήν ψυχή της Σουζέτ ύπήρχαν δυό: 'Ο ένας ήταν ό τρομερός εκείνος άθροισμα, που δήλητηρισε τήν γυναίκα του, και τόν όποιο της άποκάλυψε—τρομερότερη από αυτόν—ή φριχτή γρηά-Μαγκέ. Κι' αυτός ό "Εδμος, ήταν άπαισιος και φοβερός κι' άποκουρστικός! 'Ο άλλος "Εδμος, όμως, δεν ήταν ό "Εδμος της άμοιρης και δολοφονημένης Κλαίρης. Ήταν ό τρυφερός "Εδμος της Σουζέτ: 'Ο συζύγιος της!

Κι' αυτόν τόν "Εδμο, τόν πάντα τρυφερό άπέναντί της συζύγου της, συλλογίζονταν κάθε φορά ή Σουζέτ... Κι' ένοιουθε τότε, άόριστη ν ο σ τ α λ γ υ ! α γ ι' αυτόν!

Η σμηθέστερος άδρες, κατά τις όποιες συλλογίζονταν ή Σουζέτ τόν κ. ντε Νορβαζύ, ήταν πάντα ή θραυδινές. "Όταν γυρίζε μέ τόν μικρό άπ' τούς περιπάτους ταν, τούκανε τό σμηθισμένο κάθε άπόγευμα μάθημά του. Κι' όταν τελειωναν κατά τό σούρουπο, θιαστικός ό μικρός κόμης να φύγη—για τό φόβο του μαστιγιού του Αυλάρχου!—της έλεγε μέ χαρά:

—Φίλησέ με τώρα, Λυδία, άφού έπαι καλά τό μάθημά μου!

Η Σουζέτ του χάιθευε τά μαλλιά. Τόν φιλούσε στοργικά στο μάγουλο, τού διώρθωνε τό καπελάκι και τόν λαιμοβέτη κι' έβγαине ύστερα στο μπαλκόνι να τού φωνάξει τή σμηθισμένη εκείνη φράσι:

—'Ελα χωρίς πάλι, αύριο τό πρωί!

Και τότε, έμεινε πειά μόνη. Η 'Ισαυρίνα άργυπορούσε άκόμη στο καζύνο. Κι' ή Σουζέτ, όλομόναχη στο σπίτι, θυμιάτον τόν "Εδμο, οτεκόταν πίσω από τά τζάμια, μέ τή λαχτάρα πώς θα τόν έβλεπε έξωφνα...

Έπλυνε ύστερα σέ μια πολυθρόνα, και θυθιζόταν σέ μελαγχολικές σκέψεις...

Κατά τις άδρες λοιπόν αυτές, κατά τις όποιες οι θόρυθοι της ήμέρας παύουν, όλομόναχη ή Σουζέτ άφωσιονόταν στη σκέψη του "Εδμου. Στις αρχές ένοιουθε μιά ωστική φρίκη, γιατί άδρινε έλεύθερο τό μυαλό της να τόν σκέπτεται. Σιγά-σιγά όμως και μέ τήν έπίδραση του περιβάλλοντος που άναφέραμε πιο πάνω, ή αρχική αυτή φρίκη της έσθησε...

Και άρχισε πειά να τόν θυμάται, μέ άόριστη νοσταλγία πρώτα και μέ γλυκύτητα μελαγχολική κατόπιν!

"Ηρθε κι' ένα σούρουπο επιτέλους, κατά τό όποιο ή Σουζέτ παραδέχτηκε ότι...ότι...ό "Εδμος της ήταν άξιός α γ α π η ς !... Θεέ μου!... Πόσο φοβήθηκε ή φτωχή μικρούλα, μόλις μουρμούρισε αυτό τό πράγμα, έξωτερικοιούνας άδελά της τόν μυστικό της πόθο!... Φοβήθηκε, ναί, φοβήθηκε ή Σου-

ζέτ. Γιατί ύπήρχε μιá άδικοσκοτωμένη νεκρά, στο βάθος του ύγρου της τάφου!... Γιατί ύπήρχε έπίσης μιá ζωντανή γρηά-Μαγκέ, ή όποία—γονατισμένη μπρός στο είδωλο της λατρευτής της νεκράς, κάπου εκεί κάτω στο ταφασπίο εκείνο—θα σήκωνε διαρκώς τά μπράτσια της στον ουρανό, μουρμουρίζοντας πονεμένα λόγια και κατάρες...

Μά...πάλι... παρηγορήθηκε άμέσως μέ μιá άλλη σκέψη, ή Σουζέτ: Τι έφταιγε αυτή, για τό έγκλημα εκείνο; Και για ποιό λόγο να ύποφέρει αυτή τόσα και τόσα, έξ αίτια των πράξεων τών άλλων; Είχε, καθώς της φαινόταν, τό δικαίωμα ν' άφήση τή νεκρά στην αώνια γαλήνη της, τή γρηά-Μαγκέ μέ τή μίση της κι' αυτή, ή 'θια, να ζήσει στο μέλλον μέ τήν άνακουφιστική άνάμνηση της εύτυχίας τών πρώτων ήμερών του γάμου της μέ τόν "Εδμο!

"Αφού πειά δεν θα μπορούσε να έλπιζή στο μέλλον σέ καμιά άλλη εύτυχία, γιατί να μην τήν άναζητή στην «'Ανάμνηση του Παρελθόντος», άφού μάλιστα δεν έβλαπτε κανέναν;

Κι' έτσι, σιγά-σιγά, ή Σουζέτ συνήθεσε να θυμάται και να νοσταλγί τόν "Εδμο, χωρίς πειά να δοκιμάζει κανέναν τρόπο. "Άρχισε λοιπόν να ξαναβίη, τήν εύτυχισμένη έποχή της πρώτης γνωριμίας της μέ τόν σύζυγο της—έκει στην πλάζ—των άρραβώνων της κατόπιν, και τών πρώτων ήμερών του γάμου της, άργότερα. Και τόσο δυνατές ήταν αυτές ή έντυπώσεις της, ώστε συχνά πάβαινε και ψευδαισθήσεις κι' έβλεπε όλοζώντανες όπταισιες μπροστά της. "Άλλωστε, τήν ψυχολογική αυτή κατάσταση της, τήν ύποθεθοδούσε πολύ ή κομαξιά της κ' ή άργυροπρις της 'Ισαυρίνας—ώς τά μεσάνυχτα, καμια φορά!—να γυρίση απ' τό καζύνο.

Μία θραυδιά μάλιστα—θα ήταν έννή ή ώρα, και τό φως του φεγγαριού έμπαине άπ' τά άνοιχτά παράθυρα—ή Σουζέτ έπαψε μιá ζωηροτάτη ψευδαισθησι: Πλαγιαισμένη καθώς ήταν στο κρεβάτι της, ντυμένη έννοείται κι' όλομόναχη στο σεληνωφότιστο δωμάτιό της, νόμιση δει θριασκόντα ξεπλωμένη στο ωσικό κρεβάτι της!

Μέ ψυχική λαχτάρα τότε, έριμζε τό θέλημα της παντού στο δωμάτιο κ' είβε όλοκάθαρα ότι βρίσκόνταν στην κρεββατοκάμαρα τών πρώτων μηνών του γάμου της... Νά, εκεί ήταν ό διπλό καθρέφτης, στη γωνιά ή «σιφονιέρα» της, αντίκρυ της τό τραπέζάκι της πρόχειρης τουσάλλετας της... Ναι, ήταν στο δωμάτιό τους τό συζυγικό, στο δωμάτιο του "Εδμου και τό δικό της!

Και τόν περίμενε ή Σουζέτ τόν "Εδμο...

—Μπá σπόνια άργει ό "Εδμος μου να γυρίση! μουρμούριζε όλομόναχη ή Σουζέτ τώρα, έντελώς άποροφνημένη άπ' τήν άλλόκοτη αυτή όπταισιή της. Θά ήταν κιόλας κοντά μου, άν δεν τύγαινε αυτό τό άπομυνο δέπτινο στο όποιο τόν έχουν καλέσει!... Μά θα θιαστή να ρηί γοήγορα, γιατί έξέρι πώς τόν περιμένω!

Και τόν περίμενε ή Σουζέτ, τόν "Εδμο.

Σέ λίγο θα γόταν. Θά υπαινε μέσα στην κρεββατοκάμαρα ταν, θιαστικός. Αθάπνε στο κρεβάτι να ήλπιση τό γλυκειαίό του Σουζέτ. "Υ----- θα καθόταν άντικρύ της κοντά της, έβδ σ' αυτή τήν πολυθρόνα. Και θα τής διηγόνταν, τί ήταν και τί έκαναν αυτός κι' οι άλλοι καλεσμένοι, στο δέπτινο αυτό...

Μά ενώ θα τής διηγόνταν αυτά ό "Εδμος της, ή διήγησή του θα γαλαρονόταν και θάσθνε σιγά-σιγά. Ναι, ποτέ ό "Εδμος της δεν άποτελείανε κάτι—δταν άρχιζε να τής τό διηγείται—γιατί τά μάτια της, τά καρφωμένα διαρκώς επάνω του μέ λατρεία, τόν γοήτευαν και τούκόθων τή λαλιά. Και τότε, θάπαινε να μιλή. Θα ένονόταν μέ λαντάσα κοντά της, θα θύθιζε τή ματιά του στη ματιά της και θα τής έσφιγγε τρυφερά τό χέρι της στο δικό του...

Δέν θα μιλούσαν πειά. Θα κωτίζόντουσαν μέ μοιβαία λατρεία, δίχως αυτός να παύη έντωματεύδ να τής σφιγγί τό χέρι!...

"'Αλλά, Θεέ μου, πόσο άργούσε να ρηί! Θά τόν μάλλωνε πολύ, μόλις έρχόταν... 'Ακούς εκεί, να μην έχουν καλά-καλά κλεισει τούς τρεις μήνες νειοπατηροι κι' αυτός ν' άργή έισί άπόψε να ρηί!... Γίνεται κανέναν κακό, ή δεν γίνεται;

'Αλλά πάλι, να φταιή άραγε άληθινά ό "Εδμος της;... Μήπως τόν είχαν κρατήσει οι άλλοι, οι άγαμοι,

Στεκόταν πίσω από τά τζάμια, μέ τή λαχτάρα πώς θα τόν έβλεπε έξωφνα...

από τη ζήλεια τους κι' από τη χαιρεκακία τους;... "Ισως!
Μά δεν μπορεί πειά ν' άργήσει περισσότερο... Ώ, ή ώρα έχει
περάσει αρκετά... Κι' ο "Έβμος θ' άποφάσιζε πειά να φύγει,
όσοδήποτε και να ήθελαν οι άλλοι να τον κρατήσουν.

Ναι, οε λιγάκι, θ' άκουγε απέξω τὸ γινώριμο, τὸ άγαπημένο
θάδισημά του, ή πόρτα θ' άνοιγε κι' ο "Έβμος της θά...
Τινάχτηκε άπ' τη ζωντανή αὐτή όνειροπόλησί της λαχταρι-
μένη, ή Σουζέτ.

Θαύμα!... Θαύμα!...

"Άκουγε θήματα, άπ' έξω!

Τάκουγε αυτά τὰ θήματα ή Σουζέτ, όχι πειά στην όνειρο-
πόλησί της, αλλά έξω, σ' αυτό τὸ σπίτι!... Θυμήθηκε για μιὰ
στιγμή τη γρηά-Μαγκέ, ή οποία άκουγε κι' εκείνη—συχνά—θή-
ματα μέσα στα σκοτάδια!... Μά όχι!... Αὐτά τὰ θήματα, ήσαν
τὰ γινώριμά της κι' άγαπημένα:

"Ήσαν τὰ θήματα του "Έβμου της!

Μπᾶ!... Θά ήταν τρελλή. "Έτσι θά της φάνηκε! Συλλογ/στη-
κε άμέσως, ότι θά ήταν ή ξεθάβληη "Ισαυρίνα, ή οποία θά
γυρίζε άπ' τὸ καζίνο κι' άνέβαινε να κοιμηθῆ. Μά όχι! Θά έρ-
χταν με άμάξι εκείνη και τὸ άμάξι θάκανε κρότο καθώς θά
σταματούσε κάτω στην έξώπορτα...

Μήπως ήσαν άραγε, ή υπιρέτριες που περπατούσαν!... Οὐτε
κι' αυτές όμως θά ήσαν, γιατί ήχαν άνεβῆ στή σοφίτα από ώρα,
για να κοιμηθουν!

"Επειτα, τὰ θήματα αυτά ήσαν γινώριμα! Δέν μπορού-
σαν να ήσαν θήματα γυναίκας ή λαποδύτου. "Οχι! "Ήσαν θή-
ματα του "Έβμου, ο όποιος άνέβαινε τη σκάλα τώρα!

"Ήταν έξαλλη τώρα, ή Σουζέτ: "Άκουγε!... "Άκουγε

και με τὰ μάτια της και με τ'
αὐτία της και με τὴν ψυχή της...
"Άκουγε μ' δόλκιμηρή τὴν ὕ-
παρξί της!

"Ω, πόσο άργά άνέβαινε τη
σκάλα! Ένεϊνος που τὴν ά-
νέβαινε! Καί με πόση προφύ-
λαξι τώρα πλησίαζε πρὸς τὸ
δωματίό της! Νά, τὸν άκουγε
που σταματούσε πότ'—πότ', σάν
να φοβόταν μήπως άκουστῆ. Κι'
όλο πλησίαζε, ο νυκτερινὸς αὐ-
τὸς επισκέπτης... Λίγα του θή-
ματα άκόμη και θά ήταν μπρὸς
στην πόρτα του δωματίου της!

—Μά πῶς άραγε, κατώρθωσε
να μπι στο σπίτι; άναρωτήθηκε
με γυποκάρδι άνεφάρσιτης δι-
αίτητος, ή Σουζέτ.

Κι' άμέσως θυμήθηκε τις ὀ-
πυρέτριες. Ναι, συχνά εκείνες,
και για να μὴν άνησυχουν άπ'
τὸν ὕπνο τους τη νύχτα, άφιναν
μισοανοιχτή τὴν έξώπορτα, για
να μπιάν ή "Ισαυρίνα δταν
γυρίζε πολὺ άργά άπ' τὸ κα-
ζίνο! Κι' ο "Έβμος, αὐτὸς ο
μυστηριώδης νυκτερινὸς επισκέ-
πτης τελοσπάντων, θά παραμό-
νευε κρυφά έξω, από πολλές ή-
μέρες πρὶν... Κι' άπόψε που
θῆκε εὐκαιρία και μισοανοι-
χτή τὴν πόρτα, κατώρθωσε και
μπιχε μέσα στο σπίτι άνενοχλήτως!

Σιγαλιὰ θασθειά άπλόηθηκε τώρα...

"Ή Σουζέτ δέν άκουγε καθόλου θήματα. Γιατί; Μήπως μετα-
νούσε εκείνος και βίαταε να προχωρήσει; Μήπως σκεπτόταν να
κατεβῆ πάλι τις σκάλες, και να φύγει;...

Και ξαφνικά, τὰ θήματα άνήχησαν πάλι ολόκαθαρα, έξω στις
πλάκες του διαδρόμου. Κι' ή Σουζέτ τὰ άναγνώρισε έντελὸς
τώρα:

"Ήσαν τὰ θήματα του "Έβμου της!

Θέ μου! "Ερχόταν ο "Έβμος της κοντά της, άπόψε! Τρόμα-
ξε, άνατρίχισε ή Σουζέτ. Δεν είχε κλειδώσει τὴν πόρτα. Καί
δέν τὴν κλειδώνει ποτέ της, για να μπιρη να μπιάνη στο δω-
μάτιό της και να τὴν φιλή ή ξεθάβληη "Ισαυρίνα, πρὶν να κοι-
μηθῆ στο δικό της.

"Ότε έτσι ελευθερα θάμπαινε τώρα ο "Έβμος, ο δηλητηρια-
στος στο δωματίό της; Χωρίς κανένα έμπόδιο; Χωρίς τουλάχι-
στον να υπάγρη ένας ασήτης, τραβηγμένος στην πόρτα της;

Και τί θάκανε ή Σουζέτ, μόλις θά τὸν έβλεπε; Θά φώναζε;
Ναι, θέβαινα θά φώναζε κι' ή υπιρέτριες θά ξυπνούσαν και θά-
τρεγαν...

Μά τί θά τὸν έλεγε όμως, ή Σουζέτ; Ποιὸς θά τολμούσε
ποτέ, να διώξη έναν σύζυγο που πάει κοντά στη νόμιμη σύζυγό
του;... "Όσο και να τρόμαζε και να ξεφώνιζε ή Σουζέτ, κανέ-
νας δέν θά τολμούσε να έμποδιστὸν τὸν "Έβμο άπ' τὸ νόμιμο δι-
καιώμα του! "Όλοι όσοι θάτρεγαν στις φωνές της, θά γαιουνε-
λωσαν μόλις τὸς μιλούσε ο "Έβμος και θ' άπομακρυνόντου-
σαν άφίνοντας τὸς δυὸ συζύγους μόνους να λύσουν τὰ οικογε-

νεακά τους!

Ξετρελλάμενη ή Σουζέτ, άπ' έβλε αὐτὸς τις σκέψεις της, έ-
τρεξε και ζάρωσε σε μιὰ γωνία του δωματίου, μακριά άπ' τὸ
κρεβάτι, μακριά άπ' τὴν πόρτα.

"Εκεί συμμαζεμένη, λαχανιάζοντας, και με γλαρά τὰ μάτια
της, κυττούσε πρὸς τὴν κλειστή πόρτα. Τὸ φῶς του φεγγαριου
έλουζε αὐτὴν τὴν πόρτα και θά φωτίζε άπλετα και τὸν "Έβμο,
μόλις τὴν άνοιγε και παρουσιάζταν στο κατώφλι της.

"Ω, πόσο πὸ τρομερᾶς θά της φαινόταν, λουσιμένος καθώς
θά ήταν άπ' τὸ χλωμό και μελαγχολικό φῶς του φεγγαριου!

Μά... πάλι δέν άκουγε τίποτε, απέξω! Μιὰ έλπιδα άρχισε να
της ζεσταίνει τὴν καρδιά: "Ότι δέν ήταν κανένας κι' ότι είχε
δη δνειρο...

"Αλλά... και πάλι τὰ θήματα ξανακούστηκαν, ολόκαθαρα, ά-
ποφασιστικά. Καί δέν σταμάτησαν πειά, παρά μόνον μπροστά
στην πόρτα.

"Ο "Έβμος ήταν εκεί!

"Ήταν εκεί, πῶς άπ' τὴν πόρτα, παραμονεύοντας. Κόπηκε πάλι
ή άνασπῆ της φταγῆς Σουζέτ. Καί περιμενε, από στιγμή
σε στιγμή, ν' άκούστὸ τὸ τρίξιμο της πόρτας που θ' άνοιγε...

Πέρασαν λίγες στιγμές, και τίποτε δέν άκούγονταν. "Ή Σου-
ζέτ έξακολούθησε να λαχανιάζει ζαρωμένη στή γωνία κι' ο
"Άλλο ος να στέκεται έξω άπ' τὴν πόρτα, διασταχτικά, άνα-
ποφάσιτος...

"Άγωνιώδης, φριχτή ήταν ή άναομιή αὐτῶν τῶν δυὸ ὀπαρ-
ξων, μέσα στη σελινοφώτιστη και σιαπηλή νύχτα.

"Ο "Άλλο ος, δέν έμπαινε. Κι' έμως ήταν κοντά και μπρὸς
στην πόρτα. Δεν είχε, παρά ν' άπλώση τὸ χέρι του και ν' ά-
νοιξη...

Πέρασαν αρκετές, αρκετές
στιγμές, άκόμα.

Και ξαφνικά, άνοιχτηκε κά-
τι: Βήματα διαλαθῆ, τὰ όποια
άπομακρυνόντουσαν, που κα-
τέβαιναν τί, σκάλες, διαστικά,
γοργά!

Τελείωσε: Τίποτε πειά δέν
ξανακούστηκε!

Τότε ή Σουζέτ τινάχτηκε με
λαχτάρα, με θυμό, με άγανά-
κτησι παραπονετική:

—Δέν ήταν Αὐτὸ ος! Ξεφώ-
νισε.

"Οχι. "Οχι. Δεν ήταν αὐτὸς.
Παραλογιζόταν ή Σουζέτ. Πῶς
μπορούσε να ὕποθεσε, ότι ή-
ταν αὐτὸς; Μπᾶ! "Όταν εινε
ολομοναχὸς του κανένας, θλέ-
πει ὀπτασιές! Μά γιατί, λοι-
πόν, τὴν άφινε μοναχῆ ή "Ισαυ-
ρίνα; "Αν καθόταν, άν συμμα-
ζεούταν κι' αὐτή ή εὐλογημένη
στο σπίτι—κρατώντας της συν-
τροφιά—δέν θ' άγωνιούσε έτσι,
ή Σουζέτ!

"Αχ, τέλος όλα ήσαν καλά,
αφοῦ ο κ. ντε Νορθαὺ έφυγε,
δίχως να μπι!

Μά ήταν άραγε, αὐτὸς; "Ο-
χι, δέν ήταν δυνατόν να ήταν
αὐτὸς. Κανένας ταξειδιώτης

του γειτονικοῦ ξενοδοχείου θά ήταν, που έκανε λάθος τὴν
πόρτα. Αὐτὸ ήταν τὸ πιθανότερο. Μπᾶ, άσφαλδς αὐτὸ θά ή-
ταν! Γιατί άν ήταν ο "Έβμος, δέν θάφευγε. Μιὰ φορά που θά-
κανε τὴν άπόφαση να μπι, θά καθόταν, θ' άνοιγε τὴν πόρτα και
θάμπαινε. Καί κλειδωμένη να ήταν ή πόρτα, αὐτὸς θά τὴν έ-
σταζε. Κανένας δέν ήταν τόσο τολμηρὸς, σάν τὸν "Έβμο. "Ή
θέλησί του ὕπερκοινος κάθε έμπόδιο!

Θέ μου, δάκρυζε ή Σουζέτ, τώρα!

Γιατί... Πῶς... "Ότε λυπόταν λοιπόν, που δέν ήταν ο "Έδ-
μος εκείνος;... Καί λυπόταν που δέν μπιχε στο δωματίό της, άν
τυχὸν ήταν εκείνος;... "Ότε ποθοῦσε να τὸν δη λοιπόν, αὐτὸν
δὸν κακοῦργο, τὸν άνανδρὸ, τὸν δηλητηριαστή!

Κι' έλεγε δυνατόν ή Σουζέτ τις λέξεις «κακοῦργο», «δηλητη-
ριαστή», και τις τόνιζε με θυμό, με άγανάκτησι.

Στιγμιώδης όμως ήσαν έβλε αὐτὸς ή αγωνιώδεις σκέψεις της.
"Όστόσο, τὴν ήγχαν κυριολεκτικῶς συνταράξει και δάκρυα θερ-
μὰ κυλούσαν στα μάγουλά της:

—"Αχ, τί ήλιθία που ήμουν! μουρμούριζε. Τί ήλιθία που ή-
μουν, να νομιζῶ, ότι ήταν ο "Έβμος!

Ξαφνικά, λαχτάρησε:

—Θά μάθω!... "Αμέσως τώρα, μπορῶ να μάθω άν ήταν και
ποιος ήταν, ο νυκτερινὸς αὐτὸς επισκέπτης!... Μόλις τώρα και
θῆκε κάτω στο δρόμο άπ' τὴν έξώπορτα!

"Ετρεψε έξαλλη στο παράθυρο, τὸ άνοιξε, κύτταξε κάτω:
Κανένας! Κύτταξε δεξιά, πρὸς τὸ ξενοδοχείο: Κανένας! Κύτ-
ταξε κι' αριστερά...

('Ακολουθεῖ)

"Άνοιξε έξαλλη τὸ παράθυρο και κύτταξε κάτω...